

ÇOCUK KAYIK ve CANAVAR

Samantha M. Clark

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 36

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir
Editör | Merve Okçu
Çeviri | Irmak Taştan
Kapak İllüstrasyon | Justin Hernandez
Kapak Tasarım | Laurent Linn
Kapak Uygulama | Esra Burak
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Aralık 2019
Raf | 11+ Roman Öykü

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-3192-4

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | Sistem Matbaacılık

Adres | Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul

Tel | (0212) 482 11 01 / **Sertifika No** | 16086

© 2018 “The Boy, The Boat and The Beast” orijinal adıyla Simon&Schuster'in alt markası Paula Wiseman tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Akçalı Ajans aracılığı ile Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Bir ılık. Bir i ekiş. Sonra sessizlik.
Zifirî karanlıkta parıldayan ışıltılar...
Çocuk çok küçüktü. Küçüçüktü.
Dalgalar arasında yuvarlandı, akıntıyla hırpalandı.
Savruldu, savruldu ve nihayetinde medcezirle kıyıya vurdu.
Hikâyesinin nasıl biteceğini tahmin edebiliyordum.
Korku ömrü harap eder. Ruhu emer.
Ve korku engelse eğer, bu iş tek bir şekilde biter.
Onu en kısa zamanda ayağına kaldırmalıydım.
İzledim ve bekledim.

DOĞUM

İlk kıpırdayan yeri çenesi oldu, tıpkı bir tahterevalli gibi. Dişleri gıcırdayarak birbirine sürtündü.

“Ahhhh!” Çocuk ağzını büzdü.

Gözlerini açmaya çalıştı ama keskin bir ışık buna engel oldu.

Üşüyordu, sırtı ağrıyordu. Parmaklarını oynatmaya çalıştı ve bunu başarabildiği için şaşırdı. Ayak parmaklarını kıpırdattı, kıpırdıyorlardı. Kolunu kaldırarak bedeninin geri kalanını yokladı. İki bacağı, göğsü, başı ve burnu...

Olması gerektiği gibi!

Dirseklerinin üzerinde doğrulunca midesi bulanmaya başladı. Öne eğilerek kusmaya çalıştıysa da hiçbir şey çıkaramadı.

Hiç iyi hissetmiyorum. Bu düşünce zihninde dönüp duruyordu.

Yerden destek alarak doğrulmaya çalıştı ama bir anda koluna şiddetli bir acı saplandı. “Ay!” Hemen geri çektiği kolunu kısık gözlerinin arasından incelemeye çalıştı. Hiçbir yara izi yoktu. Bir kesik, bir yara ya da sıyrık göremedi. Ama yeniden bastırınca bir kez daha acıyla inledi.

“Ah!” Kolu içerden yaralanmış olmalıydı. Peki ama nasıl?
Daha fazla bastırmasam iyi olacak.

Başı da ağrıyordu, bir yanı fena zonkluyordu. Ağrının sebebini bulmak için başını yokladıysa da buklelerinden başka bir şey hissedemedi.

Dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışan çocuk, gözlerini tamamen açmaya ve bir yandan da elleriyle etrafını incelemeye başladı.

Altın kumlarla kaplı bir sahildeydi ve karşısında sonsuzluğa uzanan bir okyanus vardı. Meraklı dalgalar ona doğru süzülüyor, sonra saniyeler içinde geri çekiliyorlardı. Sahil, sağ tarafında uzanan devasa ağaçlarla kesiliyordu. Ağaçların dibindeki çalılar, çocuğun hemen arkasına dek uzanıyordu. Sonra daha çok çalı, daha çok ağaç ve yemyeşil bir duvar! Bu öyle kalın bir duvardı ki ardı arkası görünmüyor, çocuğun solundaki okyanusa dek uzanıyordu.

İşte hepsi buydu. Çocuğun gördüğü her şey bundan ibaretti.

Çocuk, ellerini yanlarına düşürdü. Parlak ışık artık gözlerini yakmıyordu.

Neredeyim?

Zihninde dolaşan bu soruya bir yenisi eklendi.

Buraya nasıl geldim?

Vücuduna bakındı. Üzerinde koyu mavi bir şort mayo ve desenli sarı bir tişört vardı. Başka da bir şey yoktu. Ayakkabı bile! Tişörtünü tutup hafifçe havaya kaldırdı. Böylece aşağıdan yukarıya da olsa üzerinde ne yazdığını okuyabildi: GERÇEK HAYATTA BEN BİR KORSANIM.

“Korsan” kelimesi ona kuru kafaları ve kemikleri anımsattı.

Kuru kafa ve kemikler mi?

İşte o en büyük soru zihninde yankılandı.

Ben kimim?

Çocuk, ayağa kalkabilmek için tökezledi. Biraz yalpalasa da ayakta durmayı başardı.

Acaba yeni mi doğmuştu? Hayır, yeni doğmuş olsa üzerinde şort ve tişört olmazdı ki! Hatta şort ve tişörtün ne olduğunu bile bilmezdi. Bu sahili, bu ağaçları, bu okyanusu da!

Etrafındaki boşluğa baktı. Ne bir gemi ne bir kayık... Sadece gidip gelen şu dalgalar vardı. Kumlar tertemizdi üstelik. Üzerinde yürüdüğüne dair hiçbir iz yoktu.

“Kimse yok mu?” Çocuk kendi sesinden irkildi. Yüksek ve çatlak sesi küçük bir kurbağayı anımsatıyordu. Bir iki kez öksürünce, yuttuğu kumlar boğazına battı. Elini sokup temizlemeye çalıştı ancak hiçbir şey bulamadı. Dili de yardımcı olmuyordu.

“Kimse yok mu?” diye bu kez daha yüksek sesle haykırdı. Sesi daha yüksek çıkmıştı ama yine de bir çatallaşma vardı. Sanki sesi kumlara çarpıp öyle yayılıyordu.

Yine hiçbir cevap alamadı. Kumlarda salınan dalgaların ucu kendisine şöyle bir değip geri çekildi. Ağaçlardaki yapraklar meltemde sessizce sallandılar.

Çocuk çenesini sıktı. Yalnız olamazdı. *Tamamen* yalnız olmamalıydı. Yakınlarda onu duyabilecek birileri mutlaka olmalıydı.

Bacaklarını iki yana hafifçe açıp ayaklarını kuma sabitledi. Ardından derin bir nefes alarak haykırdı.

“KİMSE YOK MUUUUUU?”

Ağaçların derinliklerinden bir patlama duyuldu. Öyle bir gürlleme koptu ki her bir yaprak tek tek sallandı. Bu gürültünün üstüne, huzurları kaçtığı için öfkelenen binlerce kuşun tiz çığlıkları yükseldi. Kuşların hepsi birden ağaçların üzerinde yükseldi. Öyle çoklardı ki gökyüzünün rengi bir anda değişiverdi. Çocuğun üzerinde daireler çizerek uçuyor, ürkütücü çığlıklar atıyorlardı.

Çocuk, başını koruyabilmek için kollarını kaldırdı. Korkudan karnına bir ağrı saplanmıştı.

Kuşlar kanatlarını daha sert çırpıyorlardı. Her hareketlerinde adeta kemikleri çatırdıyordu. Ses çıkaran kişiye saplanmak üzere tüyleri kaskatı kesilmişti. Gagalarını da uzatmış öfkeyle gag gag gag ötüyorlardı. Güneşin gelmesini engelleyen kuşların sesi artık sağır edici boyuttaydı.

Çocuk koşmaya başladı.

Ama saklanacak bir yer yoktu.

Kuşlardan kaçabilmek için kumların üzerinde mücadele veriyordu. Ama altındaki zemin titriyor, mızrak gibi saplanmak üzere atılan siyah kaya parçaları yolunu kesiyordu.

Nefes nefese kalmış bir hâlde arkasına baktı, ama kuşlar hâlâ gökyüzündeydi. Çocuk, Yeşil Duvar’a doğru koşuyordu. Duvar! Karanlık, ürkütücüydü ama belki de saklanabileceği bir yerdi. Çocuk yaklaşıncaya yerdeki çalılar kıvrılıp bükülerek ona doğru uzandı. Güçlü bir TISSSSSSSSSS sesiyle ağaçlardan ayrıldı.

Çocuk ılık atarak ayakları izin verdiğı kadar gerisin geriye kaçmaya başladı. Ta ki dalgaların kıyıya vurduğu yere dek koştı. Deniz daha önce sakın görünüyordu ama şimdi aç gözlü dalgalar, çocuğı yakalamak istercesine uzanıyordu.

Onu içine almak istiyorlardı.

Onu düşürmek istiyorlardı.

Onu yerde sürüklemek...

Çocuk, sahilin ortasına kadar geriledi. Doğduğu yerdeydi. Olabildiğince kıvrılarak gözlerini sımsıkı kapadı. Her şey nasıl da korkunç bir hâl almıştı. Her şey kötüleşmişti. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi?

“Bir varmış bir yokmuş...” diye mırıldandı. “Bir zamanlar saklanan bir çocuk varmış.”

Kuşların, kayaların, ağaçların ya da suların kendisine saldırmasını bekledi. Zarar görmeyi bekledi.

Ama hiçbir şey olmadı. Bir süre sonra kalp atışları yavaşladı ve etrafındaki gürültü dinmeye başladı. Çocuk, tek gözünü usulca açtı. Kuşlar eski boyutlarına geri dönmüş, Yeşil Duvar’ın ardına geçmişlerdi. Ağaçlar gökyüzüne doğru yine sessizce salınıyorlardı. Kıyının sonuna dek uzanan kumlar, pamuk gibi yumuşacık görünüyordu. Okyanus dalgaları ise yine sahil boyunca dans ediyorlardı.

Yeniden sessizlik hâkimdi.

Çocuğun kolları yavaşça yanına düştü.

Kim olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyordu ama bu sahilde hiç de güvende olmadığını farkındaydı. Üstelik gidecek başa bir yeri yoktu.

TANIDIK

Çocuğu izlerken gökyüzünde güneş parılıyordu. Bakışlarını odaklamaya çalıştı, belki de o buradan nasıl çıkacağını biliyordu, ama parlak ışıklar gözlerini kamaştırıyordu.

Çocuğun çıplak dizlerine, çıplak bacaklarına, çıplak ayaklarına baktı. Sıska bacakları ve kolları kürdan gibiydi. Elleri kocaman açılmıştı ama yine de parmakları küçücüktü.

Bu hiç de mantıklı değildi. Çocuklar, korkunç sahillerde tek başlarına bırakılmamalıydı, değil mi?

Belki de üzerinde bir ipucu vardı. Ceplerini yokladı, ama bir şey hissedemedi. Yine de emin olmak için elini ceplerine soktu. Bir şey vardı. Yumuşak bir şey. Dışarı çıkarıp havaya kaldırdı.

Kare şeklinde minik bir kâğıt parçasıydı ve kenarları yıpranmıştı. Lekelendiği için mavimsi gri bir renk almıştı. Üzerinde bir şeyler yazıyordu ama çocuk, bunların ne olduğunu çıkaramıyordu.

İç geçirdi. Bu kâğıt parçasından hiçbir sonuç alamamıştı. Yeniden cebine soktu.

Şortundaki etiket de öyle yıpranmıştı ki ondan da bir sonuç alamayacaktı. Bu nedenle tişörtünü çıkardı. Etiketin üzerinde DUDE DUDS ve 10-12y yazıyordu. Çocuk burnunu kıvırdı. Üzerinde bir isim olmasını ummuştu ama tahmin ettiği kadarıyla “Dude Duds” bir isim değildi. 10-12 rakamları da yaşını simgeliyor olmalıydı. Haklı olduğunu belli edercesine midesi bulanmaya başladı.

Tişörtünü yeniden üzerine geçirip bir ipucu bulma umuyla sahile baktı bir kez daha. Bir şeyler kaçırıyor olabilirdi. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece sarımsı beyaz kumlar vardı ki onlar da bir zamanlar bembeyaz olan ancak şimdi şöyle bir yıkanması gereken şeylere benziyordu. Ağaçtan duvar, yeşilin her tonunu barındırıyordu. Güneşe daha yakın yerlerdeki açık yeşilden, çalıların arasındaki kopkoyu yeşile dek. Ucu bucağı görünmeyen okyanusta da mavinin her tonu vardı tabii. Hepsi aynı sessiz müziğin ritmine eşlik ediyor gibilerdi.

Sahil şu anda tehlikesiz görünüyordu. Ama çocuk, öyle olmadığını biliyordu. Bu, ona kurulmuş bir tuzaktı.

Ama o, bu tuzağa düşmeyecekti. Kalpten inandığı tek bir umudu ve dayanağı vardı: O, buraya ait değildi. Kıyafetlerini nereden aldığını hatırlamıyordu ama bu bomboş sahilden almış olamazdı. Burası gitgide büyüyen korkunç kuşların ve kim bilir daha hangi yaratıkların eviydi. Bir TISSSSS sesi duymasıyla yerin titrediğini hissetti. Yeşil Duvar’ın içinde başka bir şey olmalıydı. Çok daha korkunç bir şey. Ne olabileceğini tahmin etmeye çalıştı: Çocuğu paramparça edebilecek keskin dişlere sahip devasa bir ayı kafasına sahip kurt!

Çocuk titredi. Evet, burası o yaratıkların evi olmalıydı. Kendi evi değildi. Onun, içinde oyuncakları, kıyafetleri ve yiyeceği olan başka bir evi olmalıydı.

Yiyecekleri düşününce midesi guruldadı ama çocuk öylece oturmaya devam etti. Uyandığından beri bir şey yememişti. Sonuçta çocukların yemek yemesi ve bir şeyler içmesi gerekirdi, değil mi? Daha önce aklına gelmemişti çünkü nerede olduğunu çözmekle meşguldü. Ama şimdi yemek deyince tepeden tırnağa dek açlığını hissetmişti.

Kendini ayağa kalkmaya zorladı. “Bir şeyler yiyeceğim,” dedi kendi kendine. “Böylece evimin nerede olduğunu hatırlayabileceğim.” Ama yemeği nereden bulacaktı? Aklına bir tek *buzdolabı* geliyordu.

Nefesini kesen soğuk bir rüzgâr esince çocuğun gözleri kocaman açıldı. Dondurucu hava akımı gerileyince karşısında kocaman bir kutu belirdi ve içindeki raflarda yemekler göründü. Plastik pakette bir hindi sandviç, yarısı yenmiş bir kutu puding, bir kutu ketçap, mayonez, bir pizza kutusu, brokoli ve ıspanak paketleri, bir cam tabakta çilekli pasta... Her yanında açılıp kapanan kapaklar ona süt, meyve suyu, çikolatalar, peynir ve tereyağı sunuyordu.

Hepsi çok lezzetli görünüyordu ve çocuk hepsini mideye indirmek istiyordu. Sebzeler hariç. “İyy!” Ama bu nasıl olabiliirdi? Bunlar gerçek miydi?

Tabaklara ve raflara dokundu. Hepsini hissediyordu.

“Buraya nasıl geldiler?”

Önce bir çikolata paketine uzandı ama o anda dolabın kapagındaki rafta bir şey dikkatini çekti. Dolabın en ucunda beyaz

bir şey parıldıyordu. Daha fazla yemek olabilir miydi? Ya da bir ipucu? Önce bir araştırma yapıp hemen sonrasında çikolata ve pasta yemeye yemin ederek dolabın kapağını kapadı.

Parlak gümüş renkteki koyu yansımasını görünce biraz daha yaklaşıp nasıl görüldüğüne bakmak istedi. Ancak görüntü o kadar bulanıktı ki!

Buzdolabının kapağındaki görüntüsünü kesen başka bir şey daha vardı. Üzerinde, KALBİM BRİTANYA VİRJİN ADALARI'NDA KAYBOLDU, yazan bir magnet vardı. Bir başka magnete Mutlu Gülüşler Dış Polikliniği 1/9 14.15 yazan bir kart iliştilmişti. Onların hemen yanında bacakları ve kolları sarkmış bir zombi magneti vardı ve en sonunda dört yuvarlak, parlak mıknaşı bir kalenin önünde duran şövalye çizimi tutturulmuştu. Şövalyenin omuzlarından mavi bir pelerin sarkıyordu ve kılıcını gökyüzüne doğru savurmuştu.

“Bunlar da ne böyle? Bu kimin fotoğrafı?”

Çocuğun göğsündeki sıkışma, bütün bunların tanıdık olduğu hissini uyandırıyordu onda. Ama yine de emin olamıyordu. Şövalyenin fotoğrafını çok sevmişti. Ne kadar güçlü görünüyordu, girdiği bütün savaşları kazanacağından son derece emin olduğunu gösteren bir güven havası vardı. Çocuk, buzdolabının üstünden şövalyenin fotoğrafını aldı; parmaklarıyla miğferinin ve kılıcının üzerinde şöyle bir gezindi. Gülümseyerek dolabın kapağına uzandı, artık yemek için hazırды. Ama parmakları sadece havayı kavrayınca gülümsemesi yüzünde soldu.

Buzdolabı da fotoğraf da kaybolmuştu, ama çocuk hangisini kaybettiğine daha çok üzüldüğünü bilemedi: Yemeği mi şövalyenin fotoğrafını mı?

Guruldayan midesine söylenmeye başladı. “Biliyorum, biliyorum.” Elini karnına bastırıp midesinin dırdırını susturmaya çalıştı.

Buzdolabı nereden geldi ki? Acaba bir sihir miydi? Başını iki yana salladı. Bu çok saçmaydı. Sihirler ancak masallarda olabirdi. Belki de daha önceden biliyordu ve şimdi de bütün bunları hatırlıyordu. Evet, bu çok mantıklıydı. Birkaç dakikalığına bir anısı canlanmış olmalıydı, onu rahatsız etmek isteyen bir anı.

Demek ki bu buzdolabı bir anıydı. O halde evine ait bir anı olmalıydı. Gerçek evinde. Çocuğun kalbi pır pır çarpmaya başladı. Evet evet, bir yerlerde gerçekten bir evi olmalıydı.

Keşke evini hemen bulabilseydi.

Bir kum yığınının üstüne çöktü. Evini bulmanın ne anlama geldiğini düşünürken parmakları sinirden kasılıyordu. Sahil şimdi ne kadar da normal görünüyordu. Oysa kuşlardan kaçarken kendisini paramparça etmek isteyen kaya parçalarını hatırlıyordu. Yaklaştığı anda onu yakalamaya çalışan Yeşil Duvar’ı da anımsıyordu. Peki ya çocuğu içine almaya çalışan suya ne demeli? Evini bulmak istiyorsa bu sahili terk etmeliydi. Ama nasıl yapacaktı?

“Bir zamanlar kaybolmuş bir çocuk vardı.” Sözcükler çocuğun çaresizliğini süpürerek dudaklarından süzüldü. “Cesur kral, dünyanın her yerini didik didik aramaları için binlerce şövalye görevlendirdi. Bütün şehirler, ormanlar, okyanuslar ve sahiller arandı. Ve sonunda onu yapayalnız bir hâlde buldular. Sonra da alıp evine götürdüler.”

Dudaklarını sımsıkı kapadı, neredeyse umutla gülümseyecekti. Evet öyle olmalıydı. Birileri onu bulacaktı. Tıpkı fotoğraftaki

şövalye gibi onu eve götürecek güçte ve cesarette biri. Sadece biraz beklemeliydi.

“Tavuk.”

Çocuk yerinden zıplayarak etrafa bakındı.

“Kim var orada?” Sesi titriyordu. Görebildiği her yeri, bütün ağaçları gözleriyle taradı.

Hiçbir şey yoktu.

Hiç kimse.

Kaşlarını çattı. Acaba bunu hayal mi etmişti. Yeniden kuma çöküp ayak parmaklarıyla kumu eşeledi.

“Hiçbir yere gidemeyeceksin.”

Çocuk yeniden yerinden sıçradı. “Kim konuşuyor?” Boynunu uzatıp olabildiğince uzağa bakmaya çalıştı. Aslında ses, o kadar da uzaktan gelmiyor, kulağının hemen dibinden konuşuyordu.

“Eve gidemeyecek kadar korkak tavuksun.”

Ses o kadar yakındı ki çocuğun hızla atan kalbini duyabiliyor olmalıydı. Biraz sakinleşmeye çalıştı.

“Kim... var... orada?” Ağaçların gölgelerine baktı. Belki de korkunç bir kuş saklandığı yuvasından konuşuyordu. Bir gölge kıpırdarsa hemen kaçacaktı.

“Ben varım.”

Hafif bir esinti oldu ve çalılar kıpırdadı. Ancak küçücük bir kuş havalanıp uzaklara savruldu.

Çocuk yere eğilip fırlatabileceği bir taş aradı, fakat kumdan başka bir şey bulamadı parmakları. Yumrukları bomboş kalmıştı.

“Çık dışarı,” diye seslendi, sakın olmaya çalışarak. “Dışarı ÇIK!” Yeşil Duvar’a karşı kum savurdu. Kum taneleri çalılıarın üzerine düşerken çıt çıt sesler duyuldu.

Hiçbir şey çıkmadı. Hiçbir şey hareket etmedi.

Yapraklar rüzgârda salınıyordu. Bulutlar başının üzerinde kararmaya başlamıştı.

“Beni arıyorsan çok uzaklara bakıyorsun.”

Ses hemen arkasından geliyor olabilir miydi? Çocuk topuklarının üzerinde hızla döndü.

“Neredesin?” Ellerini iki yana açmıştı.

“Buradayım.”

“Nerede?”

“İşte tam burada.”

Çocuğun sesi titriyordu.

“Sen... kafamın içinde misin?”

“Tam isabet! Bir altın madalya kazandım.”

Çocuk dişlerini sıktı. Hava sakinleşti, güneş yeniden ortaya çıktı. Ama yine de çocuğun içini aydınlatamadı. Kumların üzerine oturdu.

“Başımın içinde ne yapıyorsun?”

“Ne istersem onu.”

“Oraya nasıl girdin?”

“Her zamanki gibi.”

Çocuk kollarını bağladı. Kafasının içindeki ses, kaçak oynuyordu.

“Eve gidemeyeceğimi nereden bildiğini söyle bana.”

“Çünkü sen bir korkak kedisin.”

“Değilim.”

“Evet öylesin. Seni tanıyorsam bu sahilden çıkamayacaksın.”

“Beni tanımıyorsun. Kafamın içine daha yeni girdin.”

Ses kakhaha attı. “Ben her zaman buradaydım.”

Somurtan çocuk, daha önce bu sesi duyup duymadığını hatırlamaya çalıştı. Ama hayır başaramadı. Başını iki yana salladı. Kendi evini bile hatırlamıyordu ki. Bu sesi hatırlaması oldukça normaldi. Her ne kadar gıcık da olsa belki de ses haklıydı.

Bu gıcık ses onu tanıyorsa...

“O zaman ben kimim?”

“Söylemeyeceğim.”

“Neden?”

“O zaman bir eğlencesi kalmaz.”

Çocuk gözlerini kıstı. “Eğer kafamın içindeysen benim bildiğimden daha fazlasını bilmiyorsundur, öyle değil mi?”

“Bilmek benim işim, çözmek ise senin.”

“O zaman bu seni iyi birisi yapmaz ki.”

“Ha-ha.” Gıcık ses sinsice güldü. “İyi olduğumu kim söyledi?”

Çocuk öfkeyle inleyerek sırt üstü uzandı. Ona eşlik eden bir tek bu ses vardı ve o da çok kabaydı.

KURTULUŞ

Güneş hızla bulutların arasından geçip bir anda battı. Ancak çocuk, sahilde oturmaya devam etti.

“Hâlâ bir şövalyenin gelip seni kurtarmasını mı bekliyorsun?”

“Biri gelecek. Göreceksin.”

Umarım haklı çıkar. Birazdan hava tamamen kararacak. Ve kimse onu bulamazsa, o zaman yapayalnız kalacak. Hem de karanlıkta. Her an bir canavarın çıkabileceği bir yerde.

Yeşil Duvar’a baktı. Çalılıkların arasından bazı ışıklar belirdi. Belki de minik ama korkunç kuşlar göz kırpyordu. Belki de şu fısıltının sahibiydi. Ya da çocuğun, orada yaşadığına inandığı ve kendisini yemek için fırsat kollayan yarı ayı yarı kurt olan o canavardı.

Okyanus da geri çekiliyordu. Sanki sahildeki avını yakalamak için atak yapmak üzere doğru zamanı kolluyordu. Çocuğu ele geçirmek isteyerek bekleyen, izleyen, sabreden en büyük canavardı o.

Güneş iyice kaybolduğunda çocuk kurtuluş yolu aramaya başladı. Ama etrafında sadece kayalar, kumlar ve yine kayalar, yine kumlar vardı.

Ta ki onu fark edene kadar. Bir şey, yepyeni bir şey vardı. Suyun kenarında birdenbire ortaya çıkan küçük, gri bir şey.

Ne olduğunu anlayamıyordu. Yaralı bir hayvan olabilir miydi? Hareket ediyordu. Küçük, şişman şey adeta saklanmaya çalışıyordu. Sonra birden bir dalga vurmuş ve onu kıyıya sürüklemiş olmalıydı. Sanki kıyıya ulaşınca güvenliğine de kavuşmuştu.

Çocuk, gördüğü şeye biraz yaklaştı. Ama çok da değil. Belki de denizin altındaki canavar, bu gri şeyi yakalamak için bekliyordu. Hem çocuğu hem de bu gri şeyi yemek istiyor olabilirdi.

“Benimle kal.” Bir anda duyduğu bu sesle kan beynine sıçradı. Başını iki elinin arasına alıp kimin konuştuğunu görmek için etrafında döndüyse de kimseyi göremedi. Kafasının içinde konuşan o sevimsiz değildi bu. Daha yaşlı, daha huzurlu bir sesti. Bir kadın sesiydi. Samimi ve tanıdık geliyordu. Çocuk, bu sesi yakalamak ve ona daha yakın olmak istiyordu.

“Kimsiniz?” dedi.

Ama bir cevap alamadı. Acaba suyun içindeki o şey mi konuşuyordu? Çocuk biraz daha yakınına gitti.

“Gitme.” Kadının sesi yeniden meydana çıkmış, çocuğu sarmalamıştı. “Benimle kal.”

“Sen kimsin?”

Yine bir cevap alamadı, üstelik sahilde gerçekten de kimse yoktu. Şu gri şey hariç.

Başındaki ağrı azalınca çocuk doğruldu. “Sen mi konuştun?” diye bağırdı, ama hiçbir cevap alamadı. Belki de ses, ona yardım etmesini istiyordu.

“Ona yardım edemezsin.” Kafasının içindeki ses kahkaha attı.

“Edebilirim.”

“Su seni yeniden içine alır.”

Çocuk yutkundu. Kafasındaki ses haklıydı. Ama ya gri şey onun yardımına muhtaçsa? Onu görmezden gelemezdi. Küçücüktü ve yardıma ihtiyacı vardı.

Aklına gelen o tanıdık ve güçlü sesle bütün bedeni sarsıldı. *Bir şey ne kadar küçükse, korunmaya o kadar muhtaçtır.*

Bunu nereden biliyordu?

Çocuğun buna verecek cevabı yoktu, ancak denizdeki o canavar küçük şeyi yemeden önce onu kurtarması gerektiğini biliyordu. Eğer hızlı olursa, şimşek gibi fırlayabilirse, bir ihtimalle o canavara yakalanmadan gri şeyi kurtarabilirdi. “Denemeliyim.”

Çocuk biraz daha yaklaştı, suya değmemesi için ayaklarını geri tutuyordu. Gri şey, denizin kenarında bir ileri, bir geri salınıyordu. İleri. Geri. Daha da geri. Her seferinde biraz daha denize çekiliyordu. Sonunda suya battı.

“Bırak gitsin!” diye bağırdı çocuk. “Senin yanında kalmak istemiyor. Burada, *benimle* olmak istiyor. Bırak kalsın.”

Okyanus, gri şeyin sahile çekilmesine izin verdi. Biraz yaklaştı. Sonra biraz daha.

“Evet. İşte böyle!” Çocuk, gri şeyin kendisine doğru gelmesi için elini savururken bir yandan da zıplıyordu.

Ama su, onunla dalga geçiyordu. Gri şey yeniden suya çekilmeye başladı.

“Hayır!” Çocuk bir adım öne gidecek ayaklarını kuma kenetledi.

“*Seni içine çekecek.*”

“Ama çok yaklaştım.” Çocuk derin bir nefes alıp suya daldırdığı elleriyle gri şeyi yakaladı.

“Yakaladım!” diye bağırdı ve kuru kumlara doğru koştu.

Birden bir yosuna basmasıyla ayağı kaydı ve dengesini kaybetti. Sabit durmaya çalıştı ancak su öbür ayağını esir almıştı. Islak kumların üstüne sırt üstü düştü.

Kıyıya uzanan dalga yüzünü kapladı.

“Dur!” diye bağırarak çocuğun ağzı deniz suyu doldu.

Deniz, çocuğun ayaklarını ellerini hızla çekiştirirdi. Altındaki kumların çekildiğini hissediyordu. İçini bir korku kapladı. Yokalanmıştı. Kahretsin! Şimdi buradan kurtulması gerekiyordu.

Gri şeyi hâlâ elinde sımsıkı tutarak derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Su, onu yeniden kapladığında nefesini tuttu.

“Güven bana. Atla!” Uzaktan buğulu bir ses geldi yine. Kafasının içindeki sinir bozucu ses veya o kadının sesi değildi. Öfkeli başka biriydi.

Çocuk gözlerini açtı. Artık gri şeyi tutmuyordu. Ellerini gri metal parçasına kenetlemişti. Kum yerine etrafında pembe dikdörtgen fayanslar vardı.